

Cesta do Sveta Rozprávok

Zobudím sa s výkrikom do tmy. Prsty mám zaborené hlboko do matraca a po celom tele mi steká pot. Keď sa upokojím, vstanem z prepotenej postele a prejdem do kúpeľne. Rozsvietim svetlo. Uvidím sa v zrkadle. Kruhy a vrásky pod očami ma robia starším, ako naozaj som. Rukou si prejdem po vlasoch. Vyzerám úboho. Takmer mesiac som poriadne nespál, a to kvôli jednej veci. No dnes to už príde! Viac sa nedokážem na seba dívať, tak zhasnem svetlo a prejdem do kuchyne. Spravím si silnú kávu a nasmerujem si to na balkón. Bratislava v noci je nádherná. Aj keď sú len štyri nad ránom je teplo. Veď je predsa leto. Pamätám si to, akoby to bolo včera. Presne pred rokom ku mne prišiel istý muž, ktorý tvrdil, že je z Medzinárodného Zväzu Knižníc. O ničom takom som samozrejme nepočul, takže som mu neveril. Tvrdil, že má pre mňa prácu. Práve som vtedy skončil školu, tak mi to prišlo vhod. Zhruba mi povedal, čo budem robiť. Zo začiatku som si myslel, že si zo mňa strieľa. Ale potom ma vzal na miesto, kde som mu všetko uveril. Prvá moja otázka znela: „Prečo ja?“ Údajne preto, lebo rozmýšľam „inak“ ako ostatní ľudia. A ešte preto, lebo čítam knihy, čo robí čoraz menej mladých ľudí. Povedal som si prečo nie. Čo bola asi chyba. Podpisal som zmluvu a začali ma trénovať fyzicky ale aj psychicky. Mám aj dvoch „kolegov“. Victóriu Vetriem a Lucasa Picanettiho. Aj im ponúkli prácu, za ktorú dostanú rozprávkové bohatstvo. Ak prežijú. Skupina slovenských vedcov objavila spôsob, ako teleportovať človeka do sveta kníh. Títo vedci si myslia, že rozprávkové bytosti naozaj existujú. No nikto ani len netuší, či to bude fungovať resp. či to prežijeme. No a dnes to príde! Zo spomienok ma vytrhne zvonenie zvončeka. Ešte raz sa pozriem na svoje rodné mesto. Možno je to naposledy, čo ho vidím. Po ceste k dverám dopijem kávu a otvorím dvere. „Dobré ráno,“ pozdraví ma vodič veselo. „Ako komu,“ odvrknem. Bez ďalších rečí vyrazíme. Až v aute si uvedomím, že som len v pyžame. Budem to musieť vydržať. Cesta trvá približne pol hodinu. Ale teraz nevyjeme von z mesta ako obyčajne, ale pokračujeme do centra. „Dnes vojdete do HSV cez knižnicu,“ oznámi vodič. Hlavné Srdce Výskumu sa nachádza pod bratislavskou knižnicou v starom meste. Vodič zastaví pri rampe, kde musím pokračovať pešo. „Veľa šťastia,“ popraje mi. Budem ho potrebovať. Úzkou ulicou prejdem rýchlo. Vo dverách knižnice ma čaká uvítací výbor v podobe doktorky Doris Dónerovej. „Dobré ráno,“ pozdravím. „Dobré,“ odpovie chladno a vstúpime dnu. Prejdeme k regálu, kde Doris natuká na krytej klávesnici prístupový kód. Z falošnej steny sa vysunie skener sietnice. Doris k nemu priloží oko a snímač zapípa. Regál sa nehučne posunie nabok, čím odhalí výťah za ním. Doktorka vytuká nový kód a prejde kartou cez snímač. Dvere do výťahu sa otvoria. Aj keď o tomto projekte všetci vedia (vďaka tomuto Američania zistili, že už nie sme Československo) jeho poloha Centra sa udržuje v prísnej tajnosti. Výťah je malý pre jedného nie to pre dvoch. Doris si oskenuje ukazovák a do mikrofónu povie. „Doris Dóner. Hlavná koordinátorka. 09-xUY/35e8;57°. Vstupná hala.“ Dvere výťahu sa zavrú a regál sa vráti na miesto. Začneme klesať. „Bojíte sa,“ skonštatuje. Len prikývnem hlavou. „Priznám sa vám, že aj ja sa bojím. A to len preto, že sa to bude vysielat' naživo vo všetkých krajinách sveta. A keby sa náhodou niečo prihodilo... Budeme vyzerat' neschopne.“ Nikdy som nevidel doktorku Doris takú nervóznou. Nesúhlasila s tým aby sa to vysielalo v televízii. „Uvidíme,“ poviem, keď zastaneme a dvere výťahu odhalia vstupnú halu plnú vedcov, novinárov a zopár šťastlivcov, čo to môžu sledovať na vlastné oči. „Uvidíme,“ povie Doris neisto, vystúpi z výťahu a ja za ňou.

Horúca voda mi steká po tele. Para z vody zahmlila sklo na dverách od sprchového kúta. Keby tá voda mohla odplaviť všetky tie obavy. No nevedela. Rukou zotriem zahmlené zrkadlo a vypnem vodu. Do dlane si naberiem vosk na depiláciu. Musím si odstrániť všetko ochlpenie z tela, kvôli obleku v ktorom budem cestovať. Vlasy a obočie si môžem nechať lebo budem mať aj prilbu s okuliarmi. V oblasti slabín to je najhoršie. Nohy, hrud' a ruky nepália až tak pekelné. Znova spustím vodu. Tentoraz už studenú, aby sa podráždená pokožka upokojila. Ponatieram sa aj nejakým smradľavým olejčekom. Potom ešte hodnú chvíľu stojím pod prúdom vody. Napokon vodu zastavím a sadnem si na zem. O necelé dve hodiny sa to začne. Keď oschnem tak vyjdem z kúpeľne. V izbe, hodený na posteli, na mňa čaká cestovateľský úbor. Nahý si sadnem na posteľ a chytím ho do ruky. Je mäkký. Vyrobený z neznámej látky. Postavím sa a pozriem sa do obrovského zrkadla naproti. Bez ochlpenia vyzerám inak. Zraniteľne. Pozriem sa na hodiny. Neostáva už ani pol hodina. Oblečiem si oblek a špeciálne topánky, ktoré si pripnem k obleku. Vyjdem na chodbu, kde ma čaká Victória. Oblečené má to samé čo ja. Obtiahnutý čierno-šedý oblek. „Mám strach,“ prehovorí prvá. „Aj ja,“ priznám sa. „Poďme po Lucasa o desať minút tam máme byť,“ navrhnem. Vy kročíme do tmavej chodby. Na tejto chodbe máme „byty“ len my traja. Každý má plne vybavený byt. Lucas nás čakal pred východom z nášho traktu. Pozdravíme sa kývnutím hlavy. Aj on je určite nervózny. A tak vyjdeme z nášho traktu na Hlavnú chodbu. Ideme k Pyramíde- k srdcu celého komplexu ale aj výskumu. Svoj názov dostala vďaka tvaru. Vnútri je rozdelená na štyri časti. Vchod a tri teleportovacie miestnosti. A na samom vrchole je Kontrolné centrum. Má tvar akoby dvoch spodkami spojených pyramíd. Teleportovacie miestnosti majú tvar gule. Vstupujeme do haly pred Pyramídou. Je plná zmätokujúcich novinárov a vedcov. Ešteže nemôžu nakrútiť viac ako náš prenos, lebo inak už by nám behali za zadkom. Uhnú nám v ceste. Vstúpime do Pyramídy. Nastúpime do výtahu a vyvezieme sa na podlažie kde sa máme pripraviť na transport. Na podlaží nás čakajú naši osobní doktori a Doris. „Dobre. O dvadsať minút to spustíme. Choďte na miesta a čakajte,“ povie nám Doris a odíde výtahom. Rozlúčime sa a každý z nás sa vyberie jednou z troch chodieb. Sprevádza nás náš doktor. Ešte pred štartom nám spravia posledné vyšetrenia. „Podarí sa to. Cítim to v kostiach,“ oznámi mi Peter, môj doktor. „V to dúfam.“ Chodbou prejdeme do miestnosti s dierou v strede, kde sa nachádza valcový modul na prenos. „Je to to isté ako v simulátore. Zásoby jedla a oblečenia máš skryté v bokoch modulu. Vaše vitálne funkcie budeme vedieť monitorovať aj v druhom svete.“ „Aby bolo aj čo monitorovať,“ poviem si v duchu. Sadnem si na lavičku a pozriem sa na televíziu. Práve vysielajú reportáž zo sledovacích miestností. Zvuk je vypnutý, takže reportérku nepočuť. No dole na obrazovke svieti nápis: Významný rok 2014: teleportácia do sveta kníh. Naživo z Bratislavy. Ešte sa uvidí ako významný bude.

„Tri minúty do štartu. Prosím cestovateľov, aby zaujali svoje pozície,“ ozve sa Doris cez reproduktor. Nastúpim do modulu. Vnútro je mäkké. Peter ma pripúta bezpečnostnými popruhmi. „Veľa šťastia,“ popraje mi. Budem ho potrebovať. Predné plexisklo modulu sa zatvorí. Modul sa zosunie do teleportačnej miestnosti. Peter klamal. Nie je to ako pri simulácií, teraz to je skutočné. Okolo mňa sú tri zahnuté ramená, ktoré sa začínajú točiť. Točením vyprodukovujú energiu, ktorú zachytí zachytávač na podlahe miestnosti. Keď bude v zachytávači dostatok energie, pustí sa cezeň prúd informácií. V tomto prípade elektronická verzia Alici v krajine Zászakov. A to by malo teoreticky otvoriť portál do sveta rozprávok. Začnem sa potiť. Paže sa krúčia tak rýchlo, že sa mi len mihajú pred očami. „Prvá fáza ukončená. Začíname druhú fázu,“ ozve sa Dorisin hlas v module. Začínajú so spúšťaním prúdu informácií. Mám sucho v krku. Pozriem sa dole, no popruhy mi zavadzajú. „Druhá fáza úspešne dokončená. Veľa šťastia. Odpájame moduly.“ Je to tu! Začujem zacvakanie. Padám dole. Až teraz to pod sebou uvidím- dieru alebo skôr nejaký vír, do ktorého práve padnem. Vo

víre zrýchlim. V module sa zapne osvetlenie. Mihajú sa tu rôzne obrazy a blesky energie. Stále zrýchľujem. No niečo dopadne na čelné sklo. Nejaká tmavá hmota. Začnem sa znepokojovať. Ved' aj mám prečo. Záhadná hmota prenikla do modulu a začal mi požierat' nohy. Skôr mi ich stláča. Rýchlo postupuje. Už mi siaha takmer po krk. Už sa dostala na helmu. Zastrela mi zrak. Tlak je už neznesiteľný tak vykriknem. A vtom sa mi hmota vleje do úst. Na prekvapenie príde uvoľnenie a trhnutie. Už sa nehýbem. Zastal som. Otvorím oči. Hmota z môjho tela zmizla, no tá čelnom skle ostala. Otvorím ho. Pri pohľade na trávnatú zem skonštatujem, že som nažive. Pravdepodobne visím na strome. Odpútam sa a zoskočím na zem. Naokolo nie je nič. Len lúka a jeden strom. „Kto si?“ spýta sa neznámy ženský hlas. Zamrazí ma. „Som Henry a pochádzam zo sveta ľudí. A kto si ty??“ spýtam sa. „Ja som Alica. Vravíš, že si zo sveta ľudí?“ znova sa spýta neznáma. „Áno ale prišli...“ nedokončím lebo z čista jasna sa predom mnou zjaví blond'avé dievča, a ja nie som schopný sa pohnúť ani nič povedať. „Dobre viem, kto ste a čo chcete,“ povie znechutene. V ruke drží žiariaci predmet. Asi kvôli tomu sa nemôžem hýbať. Mykne rukou a niekto mi zozadu nasadí vrece a pošle ma do bezvedomia. Tak toto som totálne pokašľal.

Keď sa znova prebudím niekto ma ťahá po zemi. Vreca mám stále nasadené. Na nohách aj rukách mám okovy. Okolo mňa si šepkajú ľudia. Zastanem. Čiasi ruka mi zloží vreca. Som v šerej miestnosti. Postavili ma pred trón, na ktorom sedí žena. Vlasy má ako uhlie, pokožku bielu ako krieda a pery tmavočervené. „Snehulienka?“ zachrčím. „Zdá sa, že ma poznáš ale ja teba nie, kto si?“ spýta sa tvrdo. „Volám sa Henry a som zo sveta ľudí,“ odpoviem. Dav zhíkne. „Takže znova vás poslali,“ odvrkne. Nechápem. „Tebe samozrejme nepovedali, že nie si prvý a určite ani posledný, koho sem poslali. Ale nikdy sa vám nepodarí dostať, to čo chcete!“ kričí. „A čo chceme?“ spýtam sa neveriacky. „Našu mágiu. Väčšina tých, čo poslali pred *vami* to neprežilo. No niektorí áno. Aj oni tvrdili, že nás chcete spoznávať. Ale my sme vás odhalili. O tvojom ďalšom osude rozhodneme potom,“ mávne rukou a opäť mi nasadia vreca a pošlú do bezvedomia.

Znova sa prebudím až v žalári. Už je noc. Z malého oblôčika vidím na oblohu. V rohu cely je tácka s jedlom a vodou. Žalúdok mám tak stiahnutý, že doň nič nedám. Spoločnosť nás podviedla. Nie sme prví, čo nás sem poslali na smrť. No na tom, čo povedala Snehulienka je aj niečo pozitívne. Povedala: „Väčšina tých, čo poslali pred *vami* to neprežilo“ takže Victória a Lucas asi tiež žijú. Ale problémom je, ako sa odtiaľto dostať. Keby sa mi aj podarilo utiecť, neviem kde sa nachádzam. Všetky potrebné veci na nájdenie ostatných a na nájdenie novej „kráľičej nory“ mám v module. „Tvoji priatelia sú nažive ale dlho nebudú, chi-chi, a ani ty nebudeš. Aj s cestou ti viem pomôcť, chi-chi,“ ozve sa temný hlas. „Kto si?“ poviem do tmy. „Martinko Klingáč je moje meno,“ predstaví sa. Práve ma navštívila tá najhoršia, najšialenejšia a najzvrátenejšia osoba. Martinko Klingáč. „Rada sa rozhodla, že vás na úsvite popraví, chi-chi. No mám pre teba niečo, čo ti môže pomôcť,“ povie a nahne sa spoza mreží. Mesačný svit mu osvetlí tvár. Je temná a šialená. „Dám ti niečo, čo vás presunie do vášho sveta. Mávne rukou a v pravej dlani sa mi zjaví kamienok. „Keď sa vás budú chystať popraviť tak ho tri-krát otočíš v dlani, a tak sa preniesete naspäť do Vášho Sveta, chi-chi.“ „A čo ma to bude stáť?“ spýtam sa. „Takmer nič, chi-chi. Len mi niečo so sebou zoberieš. Platí?“ spýta sa a natiahne ruku cez mreže. Chvíľu váham. No nemám čo stratiť. „Platí,“ potrasíme si ruky. „A čo to mám so sebou vziať?“ Opäť mávne rukou a v ľavej dlani sa mi objaví malá kamenná pyramídka. Kým sa stihnem spýtať, čo to je, v žalári som sám. Predmety si skryjem do vreciek v obleku. Ešte mám dosť času, tak si ľahnem a zaspím. V spánku sa mi zdá zlý sen.

Martinko Klingáč mi v ňom vytrháva srdce z hrude a pritom si vraví: „Pre istotu, chi-chi.“ Strhnem sa a chytím sa za hrud'. Bol to len sen. Pozriem von oblokom. Svitá. Ktosi otvorí dvere do žalára. Žalárnik ma vyvedie von. Na námestí sú prichystané tri gilotíny. Victória a Lucas tam už sú. Obaja sa na mňa pozerú. Vidím v ich očiach bolesť. Aj mňa postaví pred gilotínu. Na balkón vystúpi Snehulienka. „Aj keď ste sa nijako neprevinili nemôžeme riskovať,“ skotúľa sa jej slza po líci. „Je mi to ľúto. Rada ma prehlasovala,“ povie a zdvihne ruku, čím dá signál katovi. Kat sa prichystá spustiť gilotíny. Krky nám položia na miesta. V dave zazriem Klingáča. Žmurkne na mňa. V pästi zovriem kamienok. Otočím ho raz. Snehulienka spúšťa ruku. Druhý raz. Kat spustí čepele. Tretí-krát. Čepele sa zaseknú do dreva a my traja sa ocitneme opäť v králičej nore. No teraz nepadáme ale stúpame. Zovrie mi hrdlo. Hore vidím svetlo, ktoré ma oslepí. Zrazu sa celkom nahý ocitnem v teleportačnej miestnosti v našom svete. Ihneď ku mne pribehnú doktori. Nikde nevidím ani Victóriu ani Lucasa. Chcem sa spýtať, kde sú no z hrdla sa mi vyderie len zachrípenie. Stratil som hlas. Dajú mi župan a odvedú ma do Kontrolného centra. Victória, Lucas s Doris sú už tam. „Vieme, že ste stratili hlasy,“ prehovorí Doris,“ takže sa vás nebudeme zatiaľ nič vypytovať.“ „Pani doktorka?“ vyruší nás pracovník pri počítači. „Vo filtri sa čosi zachytilo,“ povie a natočí k nám monitor. „Je na ňom zobrazená malá pyramídka. Pyramídka od Klingáča. Rukou naznačím, že chcem papier a pero. Chcem napísať nech pyramídku zničia no nedokážem to. Ruka s perom ma nechce poslúchať. Bojujem sám so sebou. Nechtiac napíšem, že pyramída je bezpečná. Doris prečíta odkaz: „Predmet je bezpečný. Povolíť prenos.“ Všetci si vymenia nechápavé pohľady. Napokon pracovník stlačí zelené tlačidlo. Cítim sa nesvoj, akoby som to nebol ja. „Nieкого po to pošlem,“ povie pracovník. Prikývnem. O chvíľu zazvoní pracovníkov telefón. „Prosím,“ zdvihne slúchadlo. „Čože? Znamky rádioaktivity? Tak sú tam nejaké stopy? Sa dočerta rozhodnite!“ rozzúri sa a pleskne slúchadlo o stôl. „Objekt je... nie je bezpečný. Bude odvezený na expertízu,“ povie pracovník nepokojne. Niečo tu nesedí...

„A ako nám to pomôže?“ spýta sa nechápavo Zlá Kráľovná. „Uvidíš... Časom...“ odpovie Martinko Klingáč, nazerajúc do čarovného zrkadla. Cez čarovné zrkadlo nahliadal do Sveta Ľudí. Dozeral na Henryho. „A prečo sa tak silou- mocou chceš dostať do ich Sveta?“ spýta sa opäť Zlá Kráľovná. „Chcem si ísť po to, čo nám bolo vzaté. To čo pred nami ukryli u nich,“ odpovie Klingáč. Potom skryje Henryho srdce do skrinky, pretože cez srdce človeka môžeš toho dotyčného ovládať. „A to je?“ spýta sa Kráľovná unavene. „Brána do Sveta Mŕtvych, chi-chi,“ odpovie Klingáč šialene.